

muziek

deSingel

Remix Ensemble Casa da Música olv. Peter Rundel

vr 21 sep 2018 / Grote podia / Blauwe zaal
20 uur / pauze ± 20.50 uur / einde ± 21.35 uur

inleiding Mark Delaere in gesprek met
componist Daniel Moreira 19.15 uur / Blauwe foyer

oud & nieuw
2018-2019

Remix Ensemble Casa da Música olv. Peter Rundel
vr 21 sep 2018

BLINDMAN [sax]+[drums]+[strings]
vr 9 nov 2018

Boho Strings olv. David Ramael
za 8 dec 2018

Stephane Ginsburgh *piano*
Stefan Prins electronics
wo 6 feb 2019

Taurus Quartet
za 2 mrt 2019

kamermuziek XL
2018-2019

Remix Ensemble Casa da Música olv. Peter Rundel
vr 21 sep 2018

Cello Octet Amsterdam
za 17 nov 2018

Het Collectief & Liesbeth Devos *sopraan*
za 15 dec 2018

Remix Ensemble Casa da Música
muzikale leiding **Peter Rundel**
pianoforte **Andreas Staier***
piano **Jonathan Ayerst****

Quasi una fantasia

- Julian Anderson (°1967)**
Alhambra Fantasy (2000) 15'
- Ludwig van Beethoven (1770-1827)**
Sonata quasi una fantasia, opus 27 nr 2 'Mondschein'* (1801) 15'
Adagio sostenuto
Allegretto
Presto agitato
- Daniel Moreira (°1983)**
Beethoven quasi una fantasia, opus 27 nr 2 (2018, wereldcreatie) 15'
- pauze
- Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)**
Fantasia in c, KV475* (1785) 12'
- György Kurtág (°1926)**
... quasi una fantasia ..., opus 27 nr 1** (1988) 9'

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Grand café deSingel drankjes / hapjes / snacks
uitgebreid tafelen / open alle dagen: 9-24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 of
www.grandcafedesingel.be

free WiFi
.deSingel Guest

Cd-verkoop Bij onze concerten worden occasioneel
cd's te koop aangeboden door
La Boite à Musique / Coudenberg 74 / Brussel / +32
(0)2 513 09 65 / www.classicalmusic.be

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
www.moreau-pianoservice.be

Componeren of fantaseren?

Het programma van vanavond draait volledig rond de 'Fantasia', een muzikaal genre dat door componisten uit verschillende periodes beoefend werd. De concrete uitwerking kan enorm verschillen, maar algemeen is de Fantasia een ingenieuze, verbeeldingsrijke instrumentale compositie die door overdrijving of vertekening afwijkt van de geldende stilistische normen. De Fantasia is vaak synoniem voor improvisatie, die zich als dusdanig zou onderscheiden van compositie. Improvisatie ontstaat en vergaat op het moment zelf, ze vervluchtigt en neemt geen vaste vorm aan. Compositie betekent het vastleggen van een muziektekst, die ook later door musici kan weergegeven en geïnterpreteerd worden. De geschetste tegenstelling tussen deze twee muzikale activiteiten is nochtans overdreven, al was het maar omdat vele Fantasia's uiteindelijk ook genoteerd worden. Daarnaast is algemeen bekend dat goede improvisatie in feite een heel stevige scholing vereist. Componist en pianopedagoog Carl Czerny – jawel, de beul die met zijn 'mechanische studies' de muzikaliteit van generaties pianostudenten in de kiem gesmoord heeft – gaf zijn traktaat over improvisatie de veelzeggende titel 'Systematische Anleitung zum Fantasieren auf dem Pianoforte' (1829, opus 200) mee. Een systematische handleiding voor vrije improvisatie, hoe paradoxaal kan het niet worden? Van de vroegste teksten over improvisatie (Diego Ortiz, 1533) tot de meest recente handboeken over jazzimprovisatie is echter altijd de grondige kennis van harmonische, stilistische en compositietechnische regels vooropgesteld. Dat blijkt ook zonder meer uit de prachtige Fantasia's voor klavier van onder meer Girolamo Frescobaldi en Carl Philipp Emanuel Bach. De talrijke plotse contrasten, harmonische verrassingen, tempo- en maatwisselingen en virtuoze loopjes suggereren dat deze muziek spontaan voortvloeit uit de vrije verbeelding van een toetsenist die plezier schept in het private en dus onbezorgde klavierspel. Bij nader toezien zitten deze pseudo-improvisaties echter bijzonder knap ineen. Als om de tweespalt tussen compositie en Fantasia nog verder te logenstraffen bestaat er naast de improvisatie trouwens nog een tweede historische bron voor het genre. Van Heinrich Isaac (15de eeuw) tot Johann Sebastian Bach (18de eeuw) wordt de term Fantasia

namelijk ook gebruikt om zeer ingewikkelde contrapuntische stukken aan te duiden.

In de 19de eeuw zou het genre van de Fantasia natuurlijk een hoge vlucht nemen. Romantische componisten willen niets liever dan van zichzelf een beeld scheppen als vrijgevochten kunstenaar, die alle conventies overboord gooit. Zelfs in de geleerde traditie van de sonate wist de Fantasia binnen te dringen, zoals blijkt uit de titel van Beethovens 'Sonata quasi una Fantasia' (1801). Ook Franz Schubert ('Wanderer-Fantasie', 1823) en Franz Liszt ('Après une lecture de Dante, fantasia quasi sonata', 1843) schreven dergelijke mengvormen. Daarnaast zijn er natuurlijk bekende voorbeelden als de 'Fantaisie-Impromptu' (1835) en 'Polonaise-Fantaisie' (1846) van Frédéric Chopin en de 'Phantasiestücke' van Robert Schumann (1849) of Johannes Brahms (1892) die een vrijere of meer eenvoudige vorm hebben. In de 20ste en 21ste eeuw vinden we zowel fantasia's die de ingewikkelde historische voorbeelden navolgen (zoals de 'Fantasia contrappuntistica' uit 1912 van Ferruccio Busoni) als meer evocatieve composities die een bepaalde plek, tijd of gebeurtenis als in een droom oproepen. Tot dit laatste type behoort de 'Alhambra Fantasy' van Julian Anderson. De Fantasia's van György Kurtág en Daniel Moreira willen dan weer vooral hulde brengen aan de stoutmoedige experimenteerlust van Ludwig van Beethoven.

Wolfgang Amadeus Mozart Fantasia in c, KV475 (1785)

Mozart publiceerde dit werk samen met zijn Sonate in c, KV457 (1784) onder het opusnummer 11. Dit suggereert dat de Fantasia een soort van langzame inleiding zou zijn op de Sonate. Als dat al het geval is, zou dit toch een serieus uit de hand gelopen inleiding zijn. De uitgebreide duur, de verschillende contrasterende segmenten en de verregaande muzikale ontwikkelingen spreken de functie van een langzame inleiding tegen. Traditioneel dient zo'n inleiding om het hoofdthema en de tonaliteit van de daaropvolgende sonatevorm aan te kondigen. De openingsfrases van KV475 en KV457 vertonen inderdaad een zekere verwantschap: de eerste maat van de Fantasia is als het ware de 'verkorte versie' van de eerste vier maten uit de Sonate. De hoofdtonaliteit (c) wordt vanaf maat 3 echter volledig uit verband gespeeld, en hoe! In sneltempo volgen bes, Des, es, B en nog meer compleet 'vijandige'

tonaliteiten elkaar op. Ook wie geen cursus muziektheorie volgde, hoort onmiddellijk dat het hier om grote harmonische conflicten gaat. Je wordt razendsnel en zonder enige vorm van bemiddeling in steeds andere harmonisch registers gekatapulteerd. Tekenend is ook dat Mozart de voortekening van c (3 b-mollen) achterwege laat in een partituur, die deze hoofdtonaliteit voortdurend ondermijnt. Deze Fantasia bevat vijf segmenten die zonder onderbreking in elkaar overgaan: Adagio - Allegro - Andantino - Più Allegro - Adagio. In het laatste Adagio herneemt Mozart het openingssegment, zodat hij van deze wilde quasi-improvisatie uiteindelijk toch een gesloten vorm maakt.

Ludwig van Beethoven

Sonata quasi una fantasia, opus 27 nr 2 (1801)

De meer bekende titel ('Mondschein-sonate') is apocrief en een (zeer geslaagde) truc van Beethovens muziekkuitgever om meer partituren te verkopen. De echte titel is evenwel veel informatiever. Beethoven past in dit werk inderdaad principes van de Fantasie en de Sonate toe, die onverenigbaar geacht werden: vrije verbeelding die lak heeft aan conventies, en een beredeneerde, zorgvuldig opgebouwde muzikale vorm. Het overbekende openingsdeel laat met zijn introverte lyriek en soms pijnlijk schurende harmonie de verbeelding aan de macht. De luisteraar verwacht een snel openingsdeel van de sonate, eventueel voorafgegaan door een korte langzame inleiding. Pas na verloop van tijd wordt duidelijk dat het Adagio sostenuto geen langzame inleiding is, maar de langzame beweging van een sonate zonder snel openingsdeel. Wat op zich al een intense, aangrijpende beweging is, wint door die positionering nog aan belang. Het stuk wordt van begin tot einde pianissimo gespeeld in een langzaam, gedragen tempo. Beethoven vermeldt nog een bijzondere speelwijze in de partituur: "Se deve suonare tutto questo pezzo delicatissimamente e senza sordini". Voor een componist die eerder voor zijn muzikale logica dan voor het nastreven van klankschoonheid bekend staat, is dit echt wel een zeer fantasievol gegeven. Na het langzame openingsdeel volgt onmiddellijk (attacca subito: zonder pauze) een kort scherzo, dat ons ritmisch wel op het verkeerde been zet, maar dat formeel uiterst conventioneel is. Het slotdeel is razendsnel en zeer virtuoos, alsof Beethoven de amateurpianist wil afschrikken die het openingsdeel binnen zijn technische mogelijkheden ziet. Omwille van die

duizelingwekkende virtuositeit lijkt dit slotdeel geïmproviseerd door een razende pianist. Niets is echter minder waar: de vele honderden noten verbinden zich netjes tot een uitgekende sonatevorm.

György Kurtág

...quasi una fantasia..., opus 27 nr 1 (1988)

Ook Beethovens opus 27 nr 1 heeft de titel 'Sonata quasi una Fantasia'. Titel en opusnummer van Kurtágs werk refereren hier onmiskenbaar aan. De muziek van deze Hongaarse componist barst trouwens van subtiele verwijzingen naar eigen werk en naar muziek van bewonderde componisten. Door enkel '...quasi una fantasia...' te weerhouden beklemtoont Kurtág wat hem bijzonder fascineert aan de muziek van Beethoven: niet zozeer de constructie, wel het experiment en de poëzie. De piano fungeert hier als zeer onnadrukkelijke leidsman, eerder dan als virtuoos middelpunt van het klankgebeuren. Kurtág voegt hier nog een groot ensemble aan toe, dat in verschillende kleine groepjes in de concertruimte verspreid wordt. Schrik dus niet als de persoon naast u plots een instrument tevoorschijn haalt, ook niet als dat een melodica is. Er zijn vier delen die zonder onderbreking in elkaar overgaan. Ze zijn zo verschillend van elkaar, dat ze goed van elkaar te onderscheiden zijn. Het eerste deel bevat een eenvoudige toonladder in de piano, zeer discreet begeleid door enkele (percussie-)instrumenten. Het tweede deel is eveneens zeer zacht, maar wel een wervelwind die door de snelheid en densiteit wat herinnert aan Schumanns beroemde 'Phantasiestücke opus 12' voor piano (1837), en vooral het deel 'Traumes Wirren' daaruit. De koperblazers en vooral de vele slagwerkers maken van het derde deel een oorverdovende, haast brutale klankexplosie. Het laatste deeltje is dan weer uiterst zacht en fragiel zoals bijna alle muziek van Kurtág. Wie denkt alles te kunnen begrijpen en horen in dit werk, blijft gefrustreerd achter. Wie zich echter overlevert aan deze gebalde compositie wordt beloond met een uitzonderlijke magische ervaring.

Julian Anderson
Alhambra Fantasy (2000)

Op het eerste zicht denk je te maken te hebben met nog een voorbeeld van 'Alhambrismo', de receptie van deze magnifieke site in literatuur, schilderkunst, film of muziek. Het bekendste muzikale voorbeeld daarvan is natuurlijk Manuel De Falla's 'Nachten in Spaanse tuinen' (1915), waarvan het eerste deel gesitueerd is in de tuinen van het Generalife in dit complex. Andersons compositie sluit daar slechts gedeeltelijk bij aan. Het eerste deel verklankt immers de monumentale steenstructuren van het Alhambra paleis. Vandaar de overweldigende klank, de ritmische pulsering en de veelgelaagdheid van dit deel, dat de in steen gebeitelde moorse ornamentiek perfect weet te vatten. Het tweede deel richt de aandacht op het omliggende landschap, en is daardoor wat zachtaardiger en lyrischer. De componist beklemtoont echter dat de 'Alhambra Fantasy' geen programmamuziek is. Hij nodigt de luisteraar integendeel uit zelf beelden te vormen bij deze plastische muziek. Hij doet met andere woorden een appel aan de verbeelding van de luisteraar: zo wordt de 'Fantasia' een interactief muzikaal genre!

Daniel Moreira
Beethoven quasi una fantasia, opus 27 nr 2
(2018, wereldcreatie)

Titel en kleurrijk instrumentarium (met onder meer een klavecimbel, celesta, harp, vier percussionisten naast blazers en strijkers) doen vermoeden dat dit een arrangement is van Beethovens beroemde sonate. Niets is echter minder waar. Het gaat hier veeleer om een 'fantasie over deze fantasie'. Wel zijn er referenties naar opus 27 nr 2, maar die worden in Moreira's hedendaagse muziektaal geabsorbeerd. Uiteraard verwijst de driedeligheid naar het model, temeer omdat de oorspronkelijke tempi en stemmingsgeaardheden van de delen bewaard blijft. Verder integreert Moreira hier en daar wat melodische flarden en opvallende harmonische progressies uit Beethovens sonate-fantasie in zijn compositie. Vooral het dromerige, contemplatieve openingsdeel is goed herkenbaar op basis van de zacht deinende begeleidingsfiguur (op dezelfde toonhoogten) in harp en cymbalon, die de sonoriteit van de pianoforte evoceren.

Remix Ensemble Casa da Música

muzikale leiding

Peter Rundel

viool

Angel Gimeno
Thomas Hofer

altviool

Trevor McTait

cello

Oliver Parr

contrabas

António A. Aguiar

fluit

Stephanie Wagner

hobo

José Fernando Silva

klarinet

Vítor J. Pereira
Ricardo Alves

fagot

Roberto Erculiani

hoorn

Nuno Vaz

trompet

Sérgio Pacheco

trombone

Ricardo Pereira

tuba

Adélio Carneiro

percussie

Mário Teixeira
Manuel Campos
Nuno Aroso
João Cunha
Pedro Fernandes
Jorge Lima

piano/celesta

Jonathan Ayerst
Vítor Pinho

harp

Carla Bos

Remix Ensemble Casa da Música

Remix Ensemble, uitgebouwd rond een kern van vijftien vertolkers van diverse nationaliteiten, werd opgericht in het kader van het muzikale luik van 'Porto, Culturele Hoofdstad van Europa 2001'. Het ensemble was een belangrijke actor in het programma van de vooropening van het Casa da Música. Onder leiding van Stefan Asbury bereidt het ensemble maandelijks een nieuw programma voor, wat maakt dat Remix een zeer uitgebreid repertoire bezit, gewijd aan de hedendaagse muziek. Sinds hun bestaan nam het ensemble meer dan 85 wereldcreaties voor hun rekening. Verschillende dirigenten werkten reeds samen met Remix: Stefan Asbury, Ilan Volkov, Kasper de Roo, Pierre-André Valade, Rolf Gupta, Peter Rundel, Jonathan Stockhammer, Jurjen Hempel, Matthias Pintscher, Franck Ollu, Reinbert de Leeuw, Diego Masson, Emilio Pomàrico, Brad Lubman, Peter Eötvös, Paul Hillier, Titus Engel, Baldur Brönnimann, Heinz Holliger, Olari Elts en Pedro Neves. Naast hun talrijke concerten, verleent het Remix Ensemble regelmatig zijn medewerking aan operaproducties, muziektheater, dansvoorstellingen, begeleiding van films en jazzmuziek. Remix Ensemble creëerde meer dan twintig werken van Portugese componisten, veelal op vraag van het Casa da Música, waaronder de opera 'Strange Melodies' van Antonio Chagas-Rosa en Gerrit Komrij en 'Trames' voor groot ensemble, van Emmanuel Nuñez. Het ensemble organiseert regelmatig werksessies met de componisten van de door hen gebrachte werken (James Dillon, Mark-Anthony Turnage, Emmanuel Nuñez,

Magnus Lindberg, Brice Pauset, Keiko Harada, Antonio Pinho Vargas en Luis Tinoco). Recente hoogtepunten waren een retrospectieve of Harrison Birtwistle's oeuvre, uitvoeringen van James Dillons 'Stabat Mater Dolorosa', Ligeti's Vioolconcerto met Ilya Gringolts, en een cine-concert met nieuwgecomponeerde muziek bij 'Nosferatu' van Murnau. Momenteel is Peter Rundel chef-dirigent van het Remix Ensemble.

casadamusica.com/en/residentes/remix-ensemble-casa-da-musica

Peter Rundel

Een doorgronde benadering van complexe partituren van verschillende stijlen en een bijzondere dramaturgische creativiteit maken Peter Rundel tot een van de meest gevraagde dirigenten van verschillende grote Europese orkesten. Zo wordt hij regelmatig uitgenodigd door het Bayerische Rundfunk Orchester, DSO en RSO Berlin, RSO Stuttgart, WDR Sinfonieorchester Köln, de radio-orkesten van Hamburg, SWR Baden-Baden, Frankfurt, Saarland, ORF Vienna en Orchestra Nazionale della RAI Torino. Hij dirigeerde operaproducties voor de Bayerische Staatsoper, Wiener Festwochen, Deutsche Oper Berlin en Bregenzer Festspiele. Daarvoor werkte hij samen met regisseurs als Peter Konwitschny, Philippe Arlaud, Reinhild Hoffmann, Carlus Padrissa (La Fura dels Baus) en Willy Decker. Zijn operawerk omvat zowel traditioneel repertoire als creaties. Hij dirigeerde 'Die Zauberflöte' voor Deutsche Oper Berlin en 'König Kandaules', 'Hansel und Gretel' en 'Le Nozze di Figaro' voor Volksoper Wien. Onder de

hedendaagse muziektheaterproducties vermelden we 'Donnerstag aus Licht' van Stockhausen, 'Massacre' van Wolfgang Mitterer en de creaties van Georg Friedrich Haas' 'Nacht', Isabel Mundry's 'Ein Atemzug - die Odyssee', en Emmanuel Nuñez' opera's 'Das Märchen' en 'La Douce'. Peter Rundel is geboren in het Duitse Friedrichshafen en studeerde viool bij Igor Ozim en Ramy Shevelov in Keulen, Hannover en New York. Daarnaast studeerde hij orkestdirectie bij Michael Gielen en Peter Eötvös. De componist Jack Brimberg was eveneens een van zijn mentoren in New York. Van 1984 tot 1996 was hij violist bij Ensemble Modern, een ensemble waarmee hij sterk verbonden blijft als dirigent. In de wereld van de hedendaagse muziek werkte hij veelvuldig samen met Ensemble Recherche, Ensemble Resonanz, Asko / Schönberg en Klangforum Wien. Daarnaast is hij ook regelmatig te gast bij Ensemble Intercontemporain en musikFabrik. In 2005 werd hij artistiek directeur van Remix Ensemble Casa da Música in Porto. Peter Rundel kreeg verschillende prijzen voor zijn opnames van 20ste-eeuwse muziek, waaronder meermaals de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' (Luigi Nono 'Prometeo', EMI; Hanspeter Kyburz 'Ensemble and Orchestral Works', Kairos; Steve Reich 'City Life', BMG; Beat Furrer 'Piano Concerto', Kairos). Hij kreeg eveneens de 'Grand Prix du Disque' (Jean Barraqué 'Complete Works', jpc) en was genomineerd voor een Grammy Award (Heiner Goebbels 'Surrogate Cities', ECM). De cd 'Sprechgesänge' met musikFabrik kreeg recent een Echo Klassik prijs. In maart 2013 ontving

Peter Rundel de 'Carl-Orff Preis' voor de 'Prometheus' productie op de Ruhrtriennale, samen met Heiner Goebbels en Lemi Ponifasio.

Andreas Staier

Andreas Staier studeerde piano en klavecimbel aan de Musikhochschule van Hannover en nam deel aan masterclasses bij Gustav Leonhardt en Nikolaus Harnoncourt. Nadat hij zijn diploma's behaalde, vervolmaakte hij zich gedurende twee jaar bij Ton Koopman aan het Sweelinck Conservatorium te Amsterdam. Vanaf dan wijdde hij zich, zowel als solist als in ensembleverband, aan de piano en het klavecimbel. Van 1983 tot 1986 maakte hij deel uit van Musica Antiqua Köln. Intussen had Andreas Staier een uitstekende reputatie verworven als solo klavecinist en pianofortespeler, maar ook in kamer-muziekverband met musici als Anner Bijlsma, Pedro Memelsdorff, Fabio Biondi, Tatiana Grindenko, René Jacobs, Alexej Lubimov en Christoph Prégardien. Als solist geeft Andreas Staier regelmatig concerten met Concerto Köln, Freiburger Barockorchester, Akademie für Alte Musik en het Orchestre des Champs-Élysées Parijs. Van 1987 tot 1996 was hij docent klavecimbel aan de Schola Cantorum Basiliensis. Andreas Staier is regelmatig te gast op internationale muziekfestivals als Festival de La Roque d'Anthéron, Festival de Saintes, Festival de Montreux, Styriarte Graz, Schubertiade Schwarzenberg, Schleswig-Holstein Musik Festival, Bach-Fest Leipzig, Bachtage Berlin, Bachwoche Ansbach, Kissinger Sommer en op talrijke belangrijke concertpodia in de hele wereld.

Andreas Staier heeft een groot aantal cd-opnamen gerealiseerd waarvan er vele met internationale prijzen werden onderscheiden. Met tenor Christoph Prégardien heeft Staier liederen van Schubert, Schumann, Mendelssohn, Beethoven, Lachner en Brahms opgenomen. In december 2002 kreeg Andreas Staier voor het geheel van zijn opnamen een 'Ehrenurkunde' van de 'Preis der Deutschen Schallplattenkritik'. Sinds 2003 heeft Andreas Staier een exclusiviteitscontract met Harmonia Mundi France. Alle cd's die tot nog toe op dit label zijn verschenen, werden reeds met verschillende internationale prijzen onderscheiden.

Jonathan Ayerst

Jonathan Ayerst begon zijn muzikale loopbaan in de kathedraalkoren van Wells en Truro (VK). Na zijn studies aan de Royal Academy of Music in Londen studeerde hij privé verder bij pianiste Nellie Akopian. Sindsdien werkt hij freelance als pianist, organist, en recenter als researcher van muziekpsychologie. Ayerst is ook actief als componist en improvisator. Zo werkte hij samen met balletdanser Eve Pettinger en voltooide hij een reeks composities waaronder een oratorium 'Exodus' (in opdracht van de Harrow Choral Society), een ballet 'Seagulls and Seahorses' voor Tring Park, en de toneelmuziek bij het BBC Radio 4 toneelspel - 'This Cold August Light' van Jerome Vincent. In 2000 werd Ayerst de vaste pianist van het Remix Ensemble, Casa da Música in Portugal. Met het Remix Ensemble speelde hij onder leiding van de dirigenten Peter Rundel, Emilio Pomarico, Reinbert de Leeuw,

Stephan Albury, Peter and Martin André.

www.jonathanayerst.com

Binnenkort in deSingel

ChorWerk Ruhr, B'Rock & Muziektheater Transparant

Earth Diver

muziek

Heinrich Schütz, Nikolaus Brass

tekst

Paul Verrept

livemuziek

ChorWerk Ruhr, Barokorkest B'Rock olv. Florian Helgath

stemkunstenaar

Phil Minton

concept en regie

Wouter Van Looy

film

Wim Catrysse

licht

Peter Quasters

soundscapes

David Van Bouwel

coproductie Ruhrtriennale, Klarafestival, Operadagen Rotterdam, MAfestival, Barokorkest B'Rock, Escautville *met de steun* van Vlaams Audiovisueel Fonds
copresentatie Antwerpen Barok 2018, Muziektheater Transparant, deSingel

do 11, vr 12, za 13 okt 2018 / 20 uur

zo 14 okt 2018 / 15 uur

Interescout / Alexander Wuststraat 2 / 2627 Schelle

€ 25 (basis) / € 20 (-25/65+, begeleiders andersvaliden)

€ 8 (-19 jaar)

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

Vlaamse
overheid

Provincie
Antwerpen

mediasponsors

Knack

dS
De
Standaard

